

próza od 15 let

2. místo Helena Valentová

Taurin a Dement

Před pár lety, co by na časové ose učebnicí dějepisu dohodil a zbytek došel, tu existoval jeden velice chytrý člověk a jeho kamarád, který se jen tak nachomýtl. Oba se čirou náhodou jmenovali Václav, což je velice matoucí, tak by bylo fajn jim dát příjmení. Hm. Klement a Laurin! Ne. To zní blbě. Laurin a Klement! To zní o dost hůř, ale mně se to nechce měnit, tak mají smůlu. A co čert nechtěl, oba byli celkem dobří inženýři, kteří měli hodně rádi autíčka. I když o tom ještě nevěděli. Zatím bylo jejich největší hobby výroba jízdních kol. Někteří by se mohli zeptat: „Proč se dva chlapi ve svých dvaceti až třiceti letech zabývají dopravními prostředky?“. Inu, proč se Tesla zamiloval do holuba? Proč se Pythagoras bál fazolí? Proč nenáviděl Einstein ponožky? Proč objímal Nietzsche koně? Protože to byli magoři. A taky protože tihle dva měli, stejně jako Sigmund Freud, celkem dost v lásce kokain. Ale v jedné věci se podobali také novodobým intelektuálům. Rádi totiž zůstávali vzhůru do noci a při životě je držela jen téměř magická síla Energie Navnazujících Koktejlů Povzbuzujících Mysl™. Jejich osobní vynález, který se skládal jen ze tří ingrediencí: Voda, cukr a taurin. Taurin byla celkem nová látka izolovaná z býčí žluči. Významně zrychluje činnost centrální nervové soustavy a dodávání sacharidů do svalové hmoty. Velká mňamka. Po jejich smrti byl téměř zapomenut, nebýt jedné malé rakouské firmy jménem Red Bull.

Já myslím, že to by z pozice vševidoucí er-formy stačilo. Zpátky k těm dvěma.

To si takhle Vašek Klement trajdal po městě, jako obvykle ve tři ráno, přemýšleje nad svými ohromnými úspěchy v oboru jízdních kol. Byla jasná noc, ale na hvězdy stejně neviděl, protože si tady všichni před rokem pořídili žárovky, a i přes noc s nimi svítily o sto šest. No, takže nahoru se moc nedíval, což byla chyba. O dvě patra nad ním se totiž ze svého parapetního vězení uvolnil květináč petúnií, a to přesně ve chvíli, kdy pod ním procházel. Když se tedy náš keramický přítel uvolnil, začal padat neslyšně dolů, přímo na Vaškovu hlavu. Po jemném křachnutí a neskutečném množství nádelek, některých právě teď vynalezených, Vaška napadl plán. Velký plán. Velký skvělý plán. Velký skvělý velkolepý plán. Jízdní kolo. Ale ne tak ledajaké jízdní kolo. Jeho jízdní kolo pojede samo a bude dělat randál jak padesát trombónů v plechovém sudu a bude to to nejlepší jízdní kolo všech dob. „Ježíšku na křížku...“ pomyslel si. „Já jsem fakt ten nejchytřejší člověk na světě.“ A šel s malým otřesem mozku dál. Je celkem neuvěřitelné, že si člověk jako on našel manželku.

Když došel domů, neměl ani pomyšlení na pro něj tak povrchní věci jako spánek nebo vyhledání lékařské pomoci. Musel jít plánovat to nejskvělejší jízdní kolo co kdy kdo na světě viděl. Kopnul do sebe půllitr Energie Navnazujícího Koktejlu Povzbuzující Mysl™ a zasedl ke stolu. Za jeho oknem už začalo pomalu svítat.

Uběhlo pár hodin a na jeho papíře nebyla ani čárka. Pokud teda nepočítáme tu, kterou udělal omylem, když kvůli otřesu mozku na chvíli ztratil vědomí, neohrabaně sletěl ze židle a tužkou o papír jen zavadil. Vaškova manželka Antonie o svou drahou polovičku strach neměla. Věděla, do

čeho šla, když si ho brala, a byla si plně vědoma důsledků svého rozhodnutí. Vašek neměl plán. Ale měl něco o dost důležitějšího. Vizi. A kokain. A hektolitry Energie Navnazujícího Koktejlu Povzbuzující Mysl™.

Jeho kamarád byl to samý v bledě modrém. Vašek Laurin, který pravidelně už tři a půl roku chodil ke Klementům na snídani, oběd, večeři a občas i na přespání, když nestačil zaplatit nájem a kvůli jeho vzezření ho zase odmítli i na záchytce, i v útulku pro bezdomovce. Ten se právě objevil ve dveřích, protože se dozvěděl o tom, co se stalo. Ne, že by ho k smrti vystrašil fakt, že na hlavu jeho kamaráda spadl z druhého patra květináč petúnií, ale spíš to, že Klementova spotřeba Energie Navnazujícího Koktejlu Povzbuzující Mysl™ přesahovala denní dávku pěti set o přibližně dvě stě mililitrů a dalších pět litrů k tomu, což znamenalo, že musel sáhnout i na jeho podíl. To nemohl nechat jen tak.

"Václave!" rozrazil dveře do pracovny Laurin. "Ty neschopnej pitomče, co to zas děláš?! Hele, to, co se stane s tvou půlkou je mi upřímně jedno, třeba si z toho udělej zálivku na salát, což není tak blbej nápad, když nad tím tak přemýšlím..." zamyslel se najednou, "Ale to, co je moje, je moje!"

"Hele, Vašku, já vím, ale tohle je důležitější." Argumentoval Klement. "Můj nový vynález."

"Jo, vážně? Zatím máš na tom papíře jenom jednu línou čárku."

"Ale tady jde o ten nápad. Představ si to. Kolo."

"Hm. Dobrý nápad, kámo. Hlavně že už ho máš tak po páte"

"Musíš mě nechat domluvit. Tohle by totiž bylo to nejlepší kolo, o kterém jsi kdy slyšel."

"To je velice fajn, ale tuhle větu od tebe slyším počtvrté."

"Neskákej mi do řeči, nezdvoračku" Obořil se Klement "Tohle kolo jezdí samo!"

"Jasně..." Řekl Laurin, zatímco se snažil nenápadně opustit místnost, protože si uvědomil, že jeho kamarádovi už konečně totálně přeskočilo.

"A taky dělá hrozně hlasitý zvuky, co zní jako osmadvacet našťvaných lvů v jednom lodním kontejneru!" Dokončil nadšeně Klement.

Laurin se musel na chvíli zastavit a přebrat tu velkou spoustu kravin, co na něj jeho nepochybně mešuge kamarád právě vychrlil v rozmezí jedné věty.

"Co je sakra lodní kontejner?" Zeptal se konečně.

"To teď neřeš. Hlavní je to, že jsem jen krůček od objevení způsobu, jak tenhle božský zázrak z nebe sestrojít."

"Ne kamaráde. Ty seš jen krůček od psychiatrické léčebny. Běž spát."

"Ale Vašku. Ty mi musíš pomoci."

"Pomůžu ti k doktorovi."

"Ne to nemusíš. Já potřebuju, abys mi pomohl s tím plánem."

"S tím plánem, co zahrnuje 28 lvů ve vodovodním kompostu nebo v čem, ti fakt pomáhat nebudu."

"Ale no tak, Vašku."

"Přenechám ti všechny svoje Energie Navnazující Koktejly Povzbuzující Mysl™, když tohohle šílenství necháš."

"Kámo, prosím, nebuď takový hovado."

"Ne. Promiň, ale tohle si udělal jenom ty a tvoje energitáky. Místo Laurina budeš mít Taurin. Taurin a Klement. Tak. To zní dobře. A teď když mě omluvíš, jdu na snídani."

Ted' se musel zastavit naopak Klement. Hlavně proto, aby strávil tu hroznou slovní hříčku. Připadala mu totiž tak příšerná, že jediné adekvátní potrestání za její vytvoření by byla smrt. Byl tak ochromen tou neuvěřitelnou silou špatného slovíčkaření, že nevěděl, co dělat.

S Laurinem na sebe zírali jak dva kovbojové v hollywoodském westernu. Naštěstí pro ně oba jim z této prekérní situace pomohl Klementův otřes mozku. S elegancí pytle brambor sebou znovu žuchnul o zem a na papíře tak byly nyní celé dvě čárky. Laurin se nahnul přes psací stůl, aby zhodnotil zdravotní stav svého kamaráda.

“Žádná krev, dechá, hlavou do ničeho neprásk, vaz zlomenej nemá, já myslím, že tady jsme hotovi” pomyslel si Laurin. Jak tak zíral na Klementa, ladně sešunutého na podlaze vedle své židle, jeho zrak se upřel na papír ležící na stole. “Neprásknul. Ne...prásknul. Prásknul. Prásk.” opakoval si v hlavě. “Prásk. Bum. Výbuch. Hořlaviny. Velký výbuch.” teď už mu to začalo trochu šrotovat. “Velká...energie. Chemická...Energie.” cítil, že je nadosah něčemu velkému. Najednou ho napadl plán. Velký plán. Velký skvělý plán. Velký skvělý velkolepý plán. Odšoupl kámoše z cesty a zasedl ke stolu. Popadl tužku a dal se do plánování. “Jestliže hořlaviny dokáží vyprodukovat chemickou energii tak silnou, že se přeměňuje na energii mechanickou, pak po započetí reakce v kontrolovaném prostředí můžeme tohoto jevu využít, jakožto pohon strojních zařízení.” Laurinův mozek nyní pracoval o sto šest. Už není žbleptajícím prostáčkem, co rád jízdí kolečka. Nyní se z něj stal opravdový inženýr. Tužkou jezdil po papíru jako umělec pracující na svém vrcholném dílu. “Aby celý mechanismus fungoval a nedošlo ke ztrátám energie a rozšíření reakce do zásobníku paliva, jeho přívod musí být při zážehu uzavřen...” z Laurinovy hlavy se už začínalo kouřit. “Pomocí systému pístů, hřídelí a kol je mechanická energie přeměněna na energii pohybovou...” Už přestával zaznamenávat jednotlivé myšlenky. Všechny je jenom chrlil na svůj papír.

Po bouřlivé hodině a půl intenzivního psaní, rýsování, plánování a dalších inženýrských aktivit vítězoslavně odhodil tužku. Jeho myšlenky začaly být hloupější, ty tisíce výpočtů, které každou sekundou dělal v hlavě, byly konečně znovu špatně, jeho inteligence byla ta tam a místo toho ji nahradil pocit hrdosti z dobře odvedené práce. Byl hotov. V zápalu boje si ani nevšimnul, že Klement dal na jeho rady a odbelhal se, s nemalou pomocí své milující chotě, k doktorovi.

Laurin věděl, že tenhle jeho zázračný mechanismus s největší pravděpodobností v lepším případě nebude fungovat a v tom horším vybuchne. Sestavovat se mu to nechtělo. Věděl ale o jednom mešuge šilenci, co by do toho s radostí šel.

“Já rýsoval, ty sestrojíš.” napsal do rohu návrhu a úhledně ho položil zpět na Klementův stůl.

V tu chvíli samozřejmě nevěděl, že se sestrojení Klementovi opravdu podaří, nebo že jeho mechanismus vdechne život do nudného světa jízdnicích kol a kočárů anebo že odstartuje jednu z nejúspěšnějších továren, jaké české země kdy viděly.

V tu chvíli věděl jen to, že má hlad a že sem přišel na snídani. A oběd. A večeři. A dneska asi i na to přespání.